

Kroner. I 1890 vare de tre førstnævnte Skatter naaede op til 3,092,003 Kroner, Indkomstskatten til 2,386,272 Kroner. Det ærede Medlem vil altsaa se, at han langt fra har Ret i, at Ejendomsfattens ikke er groet i de sidste Aar, den er tværtimod groet med omtrent samme Sum fra 1880 til 1890 som Indkomstskatten. Det er ogsaa noget, der følger af sig selv, at med den yderligere Bybyggelse, som har fundet Sted her i København, maa selvfølgelig den Slags Skatter komme til at stige. Naar jeg ser hen til Aaret 1888, har Ejendomsfattens i København beløbet sig til 2,958,000 Kroner, altsaa omtrent 3 Millioner Kroner, og Indkomstskatten til 2,221,797 Kroner, altsaa noget over 2 Millioner; eller med andre Ord: Ejendomsfattens er betydelig højere end Indkomstskatten, og det er den endnu. I det sidste Aar, jeg har Opgørelse for, er Grund- og Arealfattens endnu 800,000 Kroner højere end Indkomstskatten. Det er altsaa ikke rigtigt, at Indkomstskatten her er bleven Hovedfattens; den er endnu holdt som en Hjælpeffat. Foruden de Indtægter, der her er Tale om, er der forskellige andre Indtægter af Aktiver, Formue o. s. v.; huffer jeg ret, er Budgettet paa 9 à 10 Millioner Kroner, der kommer altsaa et ganske betydeligt Beløb til Indkomstskatten, og denne udgør ingenlunde saa stor en Procent i København, som den gør andet Steds. Se vi hen til, hvorledes Forholdet er i Byerne, viser det sig, at der var Grund- og Husfattens i 1888: 542,935 Kroner, altsaa omtrent 600,000 Kroner, og Formue- og Lejlighedsfattens: 3,054,000 Kroner. Lovgivningsmagten har altsaa stillet Byerne saaledes, at den personlige Skat der er den aldeles overvejende, er Hovedfattens, hvad jeg i og for sig finder lidet ønskeligt; men i København vil det Forhold ikke kunne befrægtes. Thi det ærede Medlem ved jo lige saa godt som jeg og alle andre, at man kun vil paalægge den Skat, man har Trang til, nogen Fare er der jo altsaa ikke til Stede. Det er jo for øvrigt ikke rigtigt, at det kun er Indkomstskatten, der bliver Gjenstand for Forhøjelse, thi samtlige Skatter komme jo i Betragtning ved Forhøjelsen. — Saa udtalte det ærede Medlem blandt andet, at det vistnok var forferet, at man var kommet saa meget bort fra Ejendomsfattens, Grundfattens og Næringsfattens og var gaaet over til personlige Skatter. Den Udtalelse tillader jeg mig at indkassere, thi det samme har jeg udtalt som Medlem af Rigsdagen for en halv Snes Aar siden, og jeg ønsker at udtale det som Minister tillige, at en af Ulykterne er, at man har gjort den personlige Skat saa

absolut til Hovedfattens, i alt Fald i Byerne og stræber at gøre det overalt og ikke har villet gaa ind paa at finde noget andet Skattegrundlag. Hvis det ærede Medlem vil være behjælpelig til det, tror jeg, at man lettere vil komme til en Løsning af hele Skatte spørgsmaalet. Det ærede Medlem nævnte en Afhandling i nationaløkonomist Tidsskrift. Jeg kender den, jeg har endogaa talt med den Mand, der har skrevet den; jeg ved hvem det er, det kan jeg jo godt sige, naar jeg ikke nævner hans Navn. Foreløbig tror jeg, at den mest har teoretisk Interesse, men for øvrigt er jeg enig i, at det er den Vej, man kan gaa; men det ærede Medlem maa jo vide, at hidtil har der rejst sig den mest faste Modstand selv fra det andet Ting, saa snart man blot har nævnt noget om Beskatning i den Retning. Men det var muligt, at hvis man gik til at beskatte Virksomheden noget, hvor den øves, selv om det ikke bliver som Skat paa Næring, man da kunde komme frem ad den Vej, naar man saa tillige lagde en kommunal Skat paa faste Ejendomme, thi Hartkornet er tilstrækkelig beskattet, det er der ikke Spørgsmaal om. Det er muligt, at man kunde komme frem ad den Vej. I Landkommunerne stiller det sig nemlig saaledes, at der er Hartkornsskatten ganske sikkert den overvejende. For 1888 er Skatten i Penge og Naturalier til Sognekommunerne 6,524,790 Kr., til Amtskommunerne — jeg regner væsentlig for Hartkornet — 4,602,276 Kr. Formue- og Lejlighedsfattens er 3,686,302 Kr. Formue- og Lejlighedsfattens er altsaa vel kommen ind som Moment, men den udgør dog ikke stort mere end $\frac{1}{4}$ af det hele Skattebeløb medens den i Byerne er absolut Hovedfattens. Jeg vil have noget bedre Haab om at saa Forandringer i Beskatningen, hvis man med det ærede Medlem vil erkende, at det gamle konservative Standpunkt, at der beskattes en Del paa Ejendom, en Del paa Næring og ikke alt paa Person, har en Del for sig og er rigtigt. Og hvis det ærede Medlem vil støtte det, vil jeg i alt Fald være ham forbunden derfor. Det ærede Medlem sagde udtrykkelig: Spred Skatten paa forskellige Grundlag, og det vil virke vælgørende. Det er efter min Mening ganske rigtigt, men hidtil har man ikke haft saa stor Lyst til at røre ved det Spørgsmaal. Man trøster sig med, at den mellemkommunale Beskatning skal klare Forholdene. Det er en saa overordentlig vanskelig Opgave at løse — jeg sagde det allerede i Fjor — at jeg ikke kan sige, om den kan løses, og naar den kan løses; forhandle om den kan man